

Laura Wright
BRANGUTĖ
Romanas

Versta iš Laura Wright, Her Royal Bed, 2005

© Laura Wright, 2005

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant
teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia
forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet
koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Daiva Šulmanienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© Svajonių knygos, 2006

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Nutaisiusi nerūpestingą šypseną, Džeinė Hefner įžengė į Rolio dvaro vestibulį ir nukaukšėjo aukštais kulniukais per baltą marmurą. Visoje Teksaso valstijoje garsi Ternboltų nuosavybė vos prieš mėnesį būtų gerokai sugniuždžiusi jos pasitikėjimą savimi. Tačiau taip būtų galėję atsitikti prieš mėnesį, kai ji buvo eilinė mergina, gyveno kukliame dviejų aukštų bute tylaus Kalifornijos pakrantės miestuko dar tylesnėje gatvelėje ir už nedidelę algą dirbo vyriausiąja virėja senoviškame restoranėlyje. Tiesa, turėjo vilčių kada nors susitaupyti tiek, kad galėtų atidaryti nuosavą užėigą pakrantės smėlynuose.

Prieš mėnesį ji buvo tikrai Džeinė Hefner, o ne Džeinė Hefner Al Naihal, pagaliau surasta nedidelės, bet turtingos Emando valstybės

princesė.

Pasikliaudama per keturias savaites išmokta grakščia laikysena ir savitvarda, Džeinė prasi-skverbė pro gausybę žmonių, kurie šurmuliavo po visą Ternboltų svetainę raudonmedžio sienomis, kraudamiesi į lėkštes įvairiausių užkandžių ir vis pačiupdami, Džeinės motinos žodžiais tariant, "sumautų gėrimų".

Rolio dvaras buvo iš tiesų didingas: erdvus medžioklės būsto stiliaus namas stovėjo ant dviejų šimtų pėdų aukščio kalvos, aplinkui driekėsi keturi tūkstančiai akrų vešlios laukinės gamtos. Nuo Teksaso valstijos miesto Paradiso iki Rolio dvaro - vos pusvalandis kelio, tačiau dvare jausdavaisi nelyginant kitame pasaulyje: aplinkui tyli ramuma, medžiojamieji plotai ir šiurkštokas gamtos grožis. Džeinei jos brolis pasakojo, kad dabartiniai dvaro savininkai Merė Betė ir Halas Ternboltai jį nusipirko

prieš penkerius metus ir labai greitai neišvaizdžius plotus pavertė įspūdinga šiuolaikiška aplinka: trys namai svečiams, ežeras su belvederiu, pastatas spektakliams ar koncertams, sraigtasparnių pakilimo aikštelė.

Džeinė susirado gana ramią vietelę prie mūrinio židinio ir atsisėdo. Ugnelė maloniai šildė jai nugarą, kurios neprisidengė smaragdo žalumo šilkinė suknelė gilia iškirpte. Viešpatie, kaip nuostabu pabūti vienai! Bent porą valandų. Tiesa, ji tuoj pat pamilo savo naujai atrastuosius brolius ir brolienę Ritą, bet per tas keturias savaites visą laiką tekdavo dalyvauti pokalbiuose arba atlikti kokias nors karališkąsias pareigas, o vienintelė atvanga - miegamajame. Tačiau net sapnai būdavo tokie pat aktyvūs kaip dieninė veikla.

- Gal krevečių?

Džeinė pakėlė galvą, nusišypsojo malonios

išvaizdos padavėjui ir tuoj pat prisiminė ko atėjusi į Ternboltų pobūvį - išsiaiškinti, kokiais valgiais priimta vaišinti pietinių valstijų aukštuomenės narius, ir įvertinti padavėjų bei virėjų darbą. Jai reikėjo pasamdyti darbuotojus ir sudaryti šventinį valgiaraštį. Po trijų savaičių bus vakaronė mažytės Dajos Al Naihal garbei - pasveikinimas atėjus į šį pasaulį. Džeinė pasiryžo viską sutvarkyti taip, kad Sakiras ir Rita net išsižiotų pamatę jos užmojus.

Imdama didoką keptą krevetę, Džeinė šalia vėduokle išdėliotų vėžiagyvių pastebėjo mažą ašotėlį. Jame supilto padažo, matyt, niekas nebuvo nė palietęs.

- Kas čia?

- Oi. - Vaikinas prikando lūpą, pažvelgė į Džeinę, paskui į padažą, tada vėl į ją. - Silant-ras. Man atrodo, grietinėlės padažas.

Jam atrodo?

Džeinė kreivai šyptelėjo. Jeigu tas vyrukas dirbtų jos virtuvėje, ji dabar pat jam atskaitytų geroką pamokslą. Bet ji nebeturi virtuvės.

- Gal norėtumėte paragauti? - jo balse nuskaubėjo nerimas. Galėjai pamanyti, kad jis nei ragavo padažo, nei žino, ar jis paruoštas iš tikrai šviežių produktų.

- Ačiū, - atsakė Džeinė ir susikrovė į lėkštę dar penketą krevečių.

Padažas buvo tiesiog stebuklingas. Prieskoniai ir grietinėlė puikiai išryškino krevečių skonį. Džeinė stebėjo, kaip neišmanėlis padavėjas su sidabrinio padėklu priėjo prie senyvos poros, ir papurtė galvą. Jai pasidarė gaila virėjo, kurio sukurtas skanėstas liks niekieno neparagautas, nes padavėjas ne tik užmiršo jo pasiūlyti svečiams, bet netgi negalėjo pasakyti, kokia to puikaus padažo sudėtis.

Baigdama valgyti pirmąją stambią krevetę,

Džeinė susimąstė, ar tik jai nebus žymiai sunkiau, negu tikėjosi, surasti tinkamų darbuotojų. Jei ir toliau taip, kaip pastarąją savaitę, jai pats metas susirūpinti. Per septynias dienas ji apsilankė trijuose pobūviuose, bet tik vienas vienintelis patarnautojas jai padarė įspūdį. Dėl vieno dalyko negalima abejoti: ji privalo visą savo laiką ir energiją skirti paieškoms. Ir kad niekas kitkas neatitrauktų dėmesio. Visa bėda, kad pastarosiomis dienomis ją nuolat kas nors sudomindavo. Žinoma, smagu padaryti naujai savo šeimai tokią paslaugą - surengti iškilmingas vaišes. Tačiau dabar ji nejautė pasitenkinimo, išdidumo ir veiklos tikslingumo, kaip jausdavo, kol dirbo vyriausiąja virėja.

Džeinės mintys nutrūko, nes gyvas klegesys visame kambaryje staiga pavirto dusliu murmėjimu. Ji pakėlė akis ir pamatė gerų šešiasdešimties metų moterį tamsiomis akimis ir la-

bai ilga kumpa nosimi stovinčią ant specialiai šiam vakarui suręstos pakylos. Iš abiejų pusių, pabrėždami jos vertę, kabėjo neįkainojami abstrakčiosios tapybos darbai. Tai vakaro šeimininkė Merė Betė Ternbolt. Ji apžvelgė susirinkusiuosius tokiu žvilgsniu, tarsi baisiai norėtų paspausti nematomą mygtuką ir nutraukti visas kalbas. Tačiau ji pasiekė to paties iškel-dama rankas ir suspausdama plonas lūpas.

- Ponios ir ponai, - pradėjo ji kimiu, bet nepaprastai maloniu balsu. - Norėčiau padėkoti jums už tai, kad šį vakarą atvykote. Tiesiog nuostabu matyti tiek daug bičiulių, pasirengusių remti tokią iniciatyvą. Kaip dauguma jūsų žino, mūsų namų tvarkytojos Beatrisės sūnus Džesis serga. Jam Dauno sindromas. Mudu su Halu taip pat karštai, kaip ir jo tėvai, trokštame surasti lėšų tyrimams ir gydymui.

Džeinė pamatė, kaip Merė Betė pasisuko ir

nusišypsojo apvalinai raudonskruostei moteriai, sėdinčiai netoliese ant sofas. Vyriškis - tikriausiai jos vyras - sėdėjo šalia, stipriai suspaudęs jos rankas savosiose.

Staiga suvokus šio vakaro labdaros svarbą, Džeinę užplūdo retai kada patiriami jausmai.

- Šį vakarą turime ypatingą svečią, - tęsė Merė Betė. Džeinė vėl atidžiai pažvelgė į pakylą. - Jis retai kada ateina į tokius renginius, nors mes visi stengiamės jį įkalbėti.

Po tų žodžių pasigirdo grynai moteriškas juokas. Džeinė sutrikusi suraukė antakius.

Merė Betė spinduliavo plačia šypsena, rodydama visus dantis.

- Prašau kartu su manimi pasveikinti vieną mano brangiausių draugų - žmogų, kuris prajodinėjo visus devynis mūsų žirgus, - Bobį Kalahaną.

Visos akys atsigręžė į duris. Džeinė stebėjo

svečių žvilgsnius. Tuoj pat paaiškėjo, dėl ko pasigirdo tylus juokas ir kuždesiai. Staiga užmiršusi lėkštėje likusias tris krevetes, paskendusias rinktiniame padaže, Džeinė išplėtusi akis stebėjo vyriškį, kuris ramiai praėjo pro gausybę svečių ir užlipo ant pakylos. Iš išvaizdos jis turėtų būti trisdešimties su trupučiu metų, kokių šešių pėdų ir trijų colių ūgio, raumeningas, plačios krūtinės. Apsivilkęs juodu smokingu, kuriame, regis, vos sutelpa jo galingas kūnas.

Džeinės širdis ėmė daužytis. Švelni židinio šiluma staiga pavirto pragaištingu miško gaisru.

Priešais ją stovėjo nepanašus į visus tuos išsidabinius patinėlius vyriškis. Ir joks aukštuomenės liūtas. Savimi pasitikinčio kaubojaus laikysena ir šiurkštokas, neišpuoselėtas veidas, įrėmintas trumpai apkirptų tamsiai rudų plaukų. Visa tai rodė, kad tas žmogus dažniau-

siai būna lauke ir kad jam nuspjauti tiek į garsių modeliuotojų etiketes, tiek į savo išvaizdą.

Kai Bobis Kalahanas apmetė minią savimi pasitikinčio žmogaus skaisčiai mėlynų akių žvilgsniu, Džeinė pagaliau prisiminė, kad reikia nuryti seiles. Klasikiniu požiūriu, jis anaip tol nebuvo gražus. Tačiau dvelkė išdirbta oda, saulės šviesa ir grynakrauju patinu. Todėl jis užtikrintai seksualiausias vyriškis visoje toje salėje.

Džeinė žiūrėjo, kaip jis pataisė mikrofoną, kad atitiktų jo ūgį, ir abiem stambiomis rankomis atsirėmė į pakylos turėklus.

- Pirmų pirmiausia noriu padėkoti Merei Betei ir Halui už šį pobūvį, kuriuo jie padės Dauno sindromu sergantiems vaikams ir "K. K. Rančai". Noriu padėkoti ir už tai, kad jie mane pasikvietė ir pasiūlė kreiptis į jus visus. Ypač ži-

nodami, kad galiu neužsičiaupti, kol tik man leis.

Jis patylėjo, šelmiškai šypsodamasis.

Džeinė vos bejautė kojas, bet prasibrovė pro minią arčiau pakylos.

- Mano tėtis visada sakydavo, - pradėjo Bobis, kiekvieną žodį tardamas lėtai, su ryškiu teksasietišku akcentu, atitinkančiu jo išvaizdą: - "Jeigu atrodo, kad neverta dėti pastangų, tai veikiausiai iš tikrųjų neverta." Tuos žodžius įsidėmėjau visam gyvenimui. Jais vadovaujuosi sprendamas, kas gyvenime yra iš tikrųjų svarbu. - Jis giliai įkvėpė ir tęsė galingu balsu. - Dauguma jūsų žino, kad mano sesuo Kimė prieš mėnesį mirė. Ji buvo "K. K. Rančos" įkvėpėja ir pati svarbiausia mano gyvenime būtybė. Užtat man jos stinga, po perkūnais, kiekvieną mano gyvenimo minutę. Tačiau jos atminimas mane paskatina, faktiškai prispiria

rytais keltis iš lovos. Taip, ji sirgo Dauno sindromu, bet nesileido ligos sugniuždoma. Buvo kieta, visą laik mane siaubingiausiai varinėdavo. Bet ji buvo ir geriausia mano bičiulė, įkvėpimo šaltinis. - Balsas nebeskambėjo taip skardžiai. Kalbėjo santūriau, o šypsena išnyko. Apsidairė, linktelėjo keliems žmonėms ir tada tęsė: - Daugelis jūsų žino, kas yra "K. K. Ranča". Rytinės bendravimo su žirgais programos mažiems vaikams, popamokinės jodinėjimo su pagalbinkais programos ir vasaros stovyklos turintiems problemų: kam sutrikęs vystymasis, kieno silpna klausa, kas nepajėgia mokytis, kas fiziškai silpnas arba kas menkai, o gal ir visai nemato. Šitiek metų jūs iš tikrųjų būdavote kilnūs. Tikriausiai šį vakarą daugelis jūsų apsispręsite būti tokie pat neabejotinai kilnūs.

Kone visi kambaryje prunkštelėjo, tačiau labai tyliai - iš pagarbos kalbėtojui....

